

Arrest

nr. 155 444 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 november 2014, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 mei 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon twee attesten van de Rijksdienst voor Pensioen- en dd. 23.07.2014 en 18.08.2014 voor waaruit blijkt dat ze een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontvangt.

Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

Verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische moeder wordt geweigerd omdat de bestaansmiddelen van haar moeder bestaan uit een “inkomensgarantie voor ouderen” (hierna: IGO).

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij hierover als volgt: [...]

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 40ter bepaalt dus uitdrukkelijk welke middelen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen, nl. het leefloon, de aanvullende gezinsbijslagen, financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De IGO valt hier niet onder en wordt dus niet uitgesloten voor de beoordeling van “stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen”.

In deze zin oordeelde uw Raad reeds in het arrest nr. 123 609 van 7 mei 2014:

“Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking genomen worden. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.”

In de bestreden beslissing bestempelt verwerende partij de IGO onterecht als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel die niet kan worden beschouwd als “stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen”. Daardoor schendt verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

Bovendien gaat verwerende partij er volledig aan voorbij dat verzoekster niet enkel de IGO van haar moeder voorlegde als bewijs van haar moeders stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Zij legde eveneens de loonfiches van haar broer voor, de heer [A. B.], die voltijds werkt als leerkracht en een maandelijks netto-inkomen heeft van +/- 1700 euro. (stuk 3)

Uit het attest van samenstelling van gezin dat verzoekster indiende blijkt dat haar broer met haar en haar moeder samenwoont in de [...]. (stuk 4) Zij vormen een gezin. Uit de voorgelegde loonfiches en het voorgelegde attest van de mutualiteit (stuk 5) blijkt eveneens dat de moeder van verzoekster ten laste is van de broer van verzoekster.

Verzoeksters moeder, de referentiepersoon, beschikt dus niet enkel over de IGO maar ook over inkomsten uit het werk van haar zoon, verzoeksters broer. Deze inkomsten zijn toereikend, regelmatig en stabiel. Bij indiening van huidig verzoekschrift heeft verzoeksters broer nog steeds hetzelfde werk. (stuk 6)

Op twee manieren had verwerende partij deze inkomsten van verzoeksters broer in rekening moeten brengen bij de beoordeling van de voorwaarde van bestaansmiddelen.

Ten eerste vereist artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet dat de bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon staan of dat zij door de referentiepersoon zelf worden verworven. Wat telt, zijn de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt en waarmee de referentiepersoon ervoor zal kunnen zorgen dat zijn of haar familielid dat gezinshereniging aanvraagt, niet ten laste van de Belgische overheid zal vallen.

In deze zin kan verwezen worden naar het arrest nr. 141 211 van 18 maart 2015, waarin uw Raad oordeelt: “In casu verliest de gemachtigde hierbij echter uit het oog dat voormeld artikel 40ter niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten.”

Verzoeksters moeder heeft als inkomsten niet enkel de IGO, maar ook de inkomsten uit het werk van haar zoon, waarmee ze samenwoont en waarvan ze ten laste is. Ze legde hiervan de nodige documenten voor om aan te tonen dat zij over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt opdat haar dochter niet ten laste van de Belgische overheid zal vallen.

Verwerende partij had dus niet alleen de IGO van verzoeksters moeder in aanmerking moeten nemen, maar ook de inkomsten die haar moeder via haar werkende en inwonende broer verwerft.

Ten tweede verduidelijkt artikel 42 van de Vreemdelingenwet dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Artikel 42, §1 Vw. bepaalt:

[...]

Met deze bepaling wou de wetgever een omzetting geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, waarin het Hof stelde dat aanvragen gezinshereniging individueel behandeld moeten worden en dat lidstaten geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager, nu de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

(HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 48)

Ook op basis van deze verplichte behoefteanalyse was verwerende partij verplicht om de inkomsten van de broer van verzoekster, die bij verzoekster en haar moeder inwoont en deel uitmaakt van hun gezin, in aanmerking te nemen.

Verwerende partij moest immers bepalen welke de behoeften van het gezin zijn en vervolgens oordelen of zij in deze behoeften zouden kunnen voorzien.

Om aan te tonen dat het gezin perfect in staat is in haar eigen behoeften te voorzien, legde verzoekster o.a. de loonfiches van haar broer voor.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op geen enkele manier een behoefteanalyse heeft doorgevoerd, ondanks het feit dat verzoekster haar hiervoor de nodige elementen aanreikte. Deze behoefteanalyse is op basis van artikel 42, §1 Vw. nochtans verplicht.

Door de inkomsten van verzoeksters broer niet in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen van verzoeksters moeder, noch in rekening te brengen bij een behoefteanalyse, schendt verwerende partij artikel 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien schendt zij de materiële motiveringsplicht, die gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier, o.a. de inkomsten van de broer, quod non.

Ook schendt verwerende partij hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit principe verplicht haar immers om een beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Door de feitelijke financiële situatie van verzoeksters moeder, ondanks de stukken in het dossier, niet correct en nauwkeurig na te kijken, heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld.”

2.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de bepalingen vervat in de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verder legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu diende verzoekster, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]

[...].”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt verweerder vast dat de Belgische referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Hij wijst erop dat dergelijke inkomsten zijn te beschouwen als inkomsten afkomstig uit een aanvullend bijstandsstelsel, die niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Hij oordeelt dat, gelet op deze inkomensgarantie voor ouderen van de referentiepersoon, verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van haar middel betoogt verzoekster dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen is te beschouwen als een vorm van aanvullende bijstand die niet in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen of de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen. Zij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op limitatieve wijze bepaalt welke middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en de inkomensgarantie voor ouderen hierbij niet uitdrukkelijk wordt vermeld.

De Raad oordeelt evenwel dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”*, hetzij wat expliciet is opgesomd in deze bepaling, buiten beschouwing moeten worden gelaten bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit *“aanvullende bijstandsstelsels”*. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”* vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn waarmee rekening dient te worden gehouden.

Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig worden betwist dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

De aanvullende bijstandsstelsels omvatten het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/; J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werken anders dan de klassieke sociale verzekeringen niet op basis van individuele bijdragebetalingen maar worden gefinancierd uitsluitend door overheidsmiddelen.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in acht te worden genomen: het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”*).

Tot slot wijst de Raad erop dat in zijn beschikking nr. 9227 van 20 november 2012 de Raad van State het volgende heeft gesteld:

“Considérant que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse et, en cas de recours, au juge du Conseil du contentieux, de vérifier la condition d'existence dans le chef des ressortissants belges, ascendants de l'étranger qui les rejoint, de « moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers »; que cette évaluation doit tenir compte de « leur nature et de leur régularité » et ne doit pas tenir compte des « moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires »;
Considérant par suite qu'il ne peut être reproché au juge du Conseil du contentieux d'avoir fait une lecture inexacte de l'article 40ter précité, en considérant que les conditions de cet article n'étaient pas remplies en l'espèce, pour le motif déjà retenu par la partie adverse et que le juge administratif fait sien, que la garantie de revenus aux personnes âgées (XXXXX) « rentre dans la catégorie des moyens provenant des régimes d'assistance complémentaires » et « ne peut être prise en compte dans l'évaluation des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels que visés par l'article 40ter de la loi.”

De Raad van State heeft in deze dus expliciet geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen valt onder het begrip “aanvullende bijstandsstelsels” zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat deze niet in rekening moet worden genomen voor de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor en evenmin strijdig met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waar verweerder in casu oordeelde dat de inkomstengarantie voor ouderen is te beschouwen als een inkomen afkomstig uit de aanvullende bijstandsstelsels en deze inkomsten om deze reden niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Met betrekking tot een door verzoekster in dit verband aangevoerd arrest van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat zij eveneens loonfiches van haar broer heeft voorgelegd, die eveneens bij haar en haar moeder inwoont en die een maandelijks netto-inkomen heeft van ongeveer 1.700 euro, en verweerder hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij stelt dat hiermee rekening diende te worden gehouden enerzijds bij het bepalen van de bestaansmiddelen waarover haar Belgische moeder beschikt en anderzijds bij het doorvoeren van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat de bestaansmiddelen van haar broer stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Zij stelt dat uit deze door haar voorgelegde loonfiches en een attest van de mutualiteit blijkt dat haar moeder ten laste is van haar broer en betoogt dat haar moeder, naast haar inkomen uit de inkomensgarantie voor ouderen, ook over de inkomsten uit werk van haar zoon beschikt.

De Raad benadrukt evenwel dat de wetgever, gelet op voormelde aangehaalde wetsbepalingen, voor ogen had dat het bewijs diende te worden geleverd dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om te voorzien in zijn eigen behoeften en deze van het gezinslid dat hem vervoegt, zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

In casu stelde het bestuur in de bestreden weigeringsbeslissing vast dat de Belgische referentiepersoon zelf reeds ten laste is van de sociale bijstand, en bijgevolg van de openbare overheden. In deze situatie blijkt niet dat het bestuur specifiek nog rekening diende te houden met bepaalde overige inkomsten waarover de referentiepersoon stelde te beschikken, of dat gelet op deze overige inkomsten nog een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd. In de situatie dat uit de door een vreemdeling ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat de Belgische onderdaan die hij of zij wenst te vervoegen in België reeds zelf ten laste is van de sociale bijstand, blijkt zo niet dat het bestuur niet kan volstaan met deze vaststelling om de verblijfsaanvraag te weigeren. Deze vaststelling impliceert immers reeds dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt hem of haar niet in staat stellen om te voorzien in zijn of haar eigen behoeften zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, laat staan dat aldus kan worden aangenomen dat hij of zij in staat zou zijn te voorzien in de behoeften van het familielid dat hem of haar wenst te vervoegen. Zelfs indien zo in casu de inkomsten van de zoon van de referentiepersoon in rekening worden gebracht, waarover de referentiepersoon stelt te beschikken, blijft de vaststelling gelden dat de referentiepersoon om te voorzien in haar eigen behoeften een beroep dient te doen op een aanvullend bijstandsstelsel. De Raad benadrukt andermaal dat de inkomensgarantie voor ouderen een uitkering is die wordt toegekend aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. De vraag of het gegeven dat de referentiepersoon in casu een beroep dient te doen op de inkomensgarantie voor ouderen het gevolg is van het feit dat deze niet werkelijk kan beschikken over de inkomsten van haar zoon of dat dit wel in bepaalde mate het geval is doch deze inkomsten van de zoon niet volstaan opdat zij eveneens in haar behoeften kan voorzien, is in deze niet relevant.

De Raad benadrukt ook nog dat artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet tot doel heeft verweerder er toe te brengen “om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat

er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

In casu stelde het bestuur evenwel reeds vast dat de Belgische referentiepersoon een beroep dient te doen op de aanvullende bijstand om in haar behoeften te voorzien. In deze situatie blijkt niet dat het doorvoeren van een behoefteanalyse nog nuttig kan zijn. Het doorvoeren van een behoefteanalyse is er zo op gericht dat het bestuur dient na te gaan of de referentiepersoon met de haar ter beschikking staande middelen in staat is om te voorzien in haar eigen behoeften en deze van het familielid dat haar wenst te vervoegen, zonder dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In de situatie dat de referentiepersoon reeds zelf ten laste valt van de openbare overheden blijkt evenwel niet dat het bestuur nog kan vaststellen dat de bestaansmiddelen die zij ter beschikking heeft kunnen volstaan. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster er een belang bij heeft te stellen dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd.

Wat de verwijzing betreft naar rechtspraak van de Raad betreffende het begrip '*beschikken*', stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat in deze rechtspraak zich een gelijkaardige situatie voordeed waarbij de referentiepersoon reeds was aangewezen op sociale bijstand. Zoals reeds werd opgemerkt, hebben arresten van de Raad ook geen precedentenwerking.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van deze beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als "*algemeen rechtsbeginsel*" en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een aanvraag tot gezinshereniging van een dochter met haar 75-jaar oude Belgische moeder. Verzoekster heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar moeder. Haar moeder is ook hulpbehoevend. (stuk 7) Zij kan bijvoorbeeld niet zelf koken, niet zelfstandig douchen, zich niet alleen verplaatsen. Bij kleine dingen, zoals 's nachts water drinken, heeft zij de hulp van haar dochter nodig. Zij wonen samen en vormen een hecht gezin.

In meerdere arresten oordeelde het Hof reeds dat er ook sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarig kind. Dit is telkens afhankelijk van de omstandigheden en betreft een feitenkwestie. (zie o.a. EHRM, Bouchelkia t. Frankrijk, 29 januari 1997; EHRM, Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997; EHRM, Maslov v. Oostenrijk, 23 juni 2008.)

In casu blijkt uit de feiten dat er sprake is van een gezinsleven.

Vervolgens moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: « *La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation.* » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, § 31.)

Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: « *Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents.* » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Over deze positieve verplichtingen van verwerende partij oordeelde Uw Raad nochtans als volgt: « (...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). » (RvV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8.)

Ook het Hof van Justitie oordeelde reeds dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht: «64. Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking neemt, waarbij het rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten *Ahmut v. Nederland*, § 69, en *Gül v. Zwitserland*, § 42). 12 104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij

de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen.” (HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie, 2006.)

Op grond van artikel 8 EVRM is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer een beslissing te nemen over een verblijfsmachtiging, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan de overheid kennis heeft of zou moeten hebben. Dit vloeit enerzijds voort uit het feit dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals de andere bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM, Conka t. België, 5 februari 2002, § 83) en anderzijds uit het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

In casu is verzoeksters moeder 75 jaar oud en heeft zij de Belgische nationaliteit. Zij woont hier met haar twee kinderen. Ze heeft sterke banden met België en er kan dan ook niet van haar worden verwacht dat zij België zou verlaten. De uitoefening van het gezinsleven kan dus nergens anders dan in België plaatsvinden.

Gezien haar leeftijd kan er evenmin van haar verwacht worden dat zij zou gaan werken. Ze heeft de pensioenleeftijd bereikt. Het zou op haar leeftijd onrealistisch en onredelijk zijn te verwachten dat zij opnieuw actief wordt op de arbeidsmarkt en een betaalde job uitoefent. Bovendien is zij hulpbehoevend. Haar recht op een IGO en gebrek aan recht op een ander pensioen is wettelijk vastgesteld en zal ook niet meer wijzigen.

Met de bestreden beslissing, nl. een afwijzing van de aanvraag gezinshereniging omdat verzoeksters moeder een IGO ontvangt, ontnemt verwerende partij verzoekster elke mogelijkheid tot gezinshereniging met haar moeder. Haar recht op gezinshereniging wordt met andere woorden volledig uitgehold.

Hierbij moet ook worden gewezen op het verbod van discriminatie op grond van leeftijd. De leeftijd van verzoeksters moeder is immers het doorslaggevend element en heeft tot gevolg dat een aanvraag gezinshereniging van haar dochter met haar onmogelijk wordt gemaakt. Dit verbod wordt o.a. gewaarborgd door artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van deze laatste bepaling moet het recht op bescherming van het gezinsleven, voorzien door artikel 8 van het EVRM, “worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

In dezelfde zin en specifiek met betrekking tot gezinshereniging bepaalt de Richtlijn 2003/86/CE inzake gezinshereniging in overweging 5 dat: “De lidstaten passen deze richtlijn toe zonder onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.”

Ook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verbieden een dergelijke een discriminatie op grond van leeftijd.

Hoewel verwerende partij met de bestreden beslissing op erg verregaande manier ingrijpt in de uitoefening van het gezinsleven van verzoekster en haar moeder en de uitoefening van hun gezinsleven zelfs de facto onmogelijk maakt, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: “Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140). De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertrokken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van ononverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of

het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). (...) De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de 13 vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging simpelweg af omwille van de vaststelling dat de referentiepersoon (o.a.) een IGO geniet.

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Met de bestreden beslissing schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bijgevolg schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsprincipe."

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar moeder. Zij stelt enerzijds te hebben aangetoond dat zij zelf (financieel) ten laste is van haar moeder en anderzijds haar moeder zelf hulpbehoevend is en zij instaat voor deze hulp aan haar moeder op het vlak van persoonlijke verzorging, koken, verplaatsingen, ...

Opdat verzoekster zich kan beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezins- of familieleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoekster enig gezins- of familieleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezins- of familieleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Specifiek wat de band tussen meerderjarige kinderen en hun ouders betreft, kan overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verder slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven worden gesproken indien eveneens een vorm van afhankelijkheid blijkt die verder gaat dan de normale affectieve banden (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

Waar verzoekster allereerst voorhoudt dat zij (financieel) ten laste is van haar Belgische moeder merkt de Raad op dat verzoekster in haar eerste middel zelf aangeeft dat de Belgische moeder zelf ten laste is van haar zoon in België. Dit volgt ook uit de loonfiches van de zoon en een attest van de christelijke mutualiteit. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de referentiepersoon minstens ook ten dele ten laste is van de sociale bijstand in België, gelet op de inkomensgarantie voor ouderen die zij geniet. Gelet op deze gegevens kan niet worden vastgesteld dat verzoekster werkelijk (financieel) ten laste zou zijn van haar Belgische moeder, eventueel wel van haar broer in België. Verzoekster brengt verder nog een medisch attest aan van 14 augustus 2014 dat de Belgische referentiepersoon, die 75 jaar oud is, hulpbehoevend is en dat ze rugklachten heeft en zich moeilijk kan verplaatsen. Uit dit medisch attest blijkt evenwel op zich niet dat de Belgische referentiepersoon – die in België officieel inwoont bij haar zoon, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft, en als ten laste van haar zoon wordt beschouwd – specifiek is aangewezen op de bijstand van verzoekster, of dat deze laatste in dit verband een specifieke zorg op zich zou nemen. Er blijkt zo ook niet dat de vereiste zorg of bijstand niet kan worden opgenomen door de Belgische zoon bij wie de referentiepersoon inwoont, eventueel mits tussenkomst van diensten die thuiszorg verstrekken, of dat de referentiepersoon hiervoor werkelijk is aangewezen op verzoekster. Een loutere samenwoning kan verder niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband.

De Raad stelt vast dat de thans voorliggende stukken niet volstaan om de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar Belgische moeder vast te stellen, waardoor verzoekster niet aannemelijk maakt dat de familieband tussen haar en haar Belgische moeder onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In deze situatie blijkt ook niet dat enige proportionaliteitsstoetsing diende te worden doorgevoerd.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven met haar moeder in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden aangenomen, stelt de Raad in ieder geval ook vast dat – daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht – verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- of gezins- of familieleven en anderzijds het algemeen belang. Zoals reeds werd opgemerkt, heeft de wetgever enkel beoogd dat een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België bestaat voor de descendent van een Belg die kan aantonen ten laste te zijn van zijn Belgische ouder, en waarbij deze Belgische ouder dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat niet blijkt dat de Belgische ouder in casu beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die toelaten verzoekster in België ten laste te nemen en te vermijden dat zij een beroep dient te doen op de openbare overheden. Er kan ook worden aangenomen dat verzoekster en haar moeder reeds jarenlang gescheiden hebben geleefd, en dat de situatie waarbij zij gescheiden hebben geleefd het gevolg is van bepaalde keuzes die zij in het verleden hebben gemaakt. Uit de voorgaande bespreking blijkt verder ook reeds dat eventueel kan worden aangenomen dat verzoekster in verleden ten laste was van haar broer, doch zij beroept zich thans op zich niet op deze gezinsband om in België te kunnen verblijven, waardoor niet blijkt dat een eventuele verderzetting van de situatie waarbij verzoekster vanuit België door haar broer wordt ondersteund niet mogelijk zou zijn. De Raad herhaalt verder ook dat uit het door verzoekster voorgelegde medische attest nog niet blijkt dat haar Belgische moeder specifiek is aangewezen op haar bijstand of dat verzoekster in dit verband een specifieke zorg op zich zou nemen. De Raad wijst er verder op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Door louter op algemene wijze te stellen dat haar Belgische moeder sterke banden heeft ontwikkeld met België, maakt verzoekster ook nog niet aannemelijk dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die haar verhinderen om met haar moeder in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het ingeroepen privé-, gezins- of familieleven verder te zetten. Verzoekster wist ook dat zij enkel vermocht in België te verblijven indien zij kon aantonen te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden voor een verblijf. De bestreden beslissingen hebben daarnaast niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Onder deze omstandigheden blijkt in ieder geval aldus ook niet dat er sprake zou zijn van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voort-

vloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad benadrukt verder ook nog dat de thans bestreden beslissingen verzoeksters moeder geenszins opleggen om zich opnieuw op de arbeidsmarkt te begeven. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster daarnaast ook geenszins om een verblijfsmachtiging te vragen indien zij alsnog kan aantonen dat zij zich kan steunen op enige positieve verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM.

In de thans voorliggende omstandigheden waarin verzoekster niet aantoonde dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en waarin zij evenmin aannemelijk maakt dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM, kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat haar “*recht op gezinshereniging*” wordt miskend of volledig wordt uitgehouden.

De Raad wijst er ten slotte ook nog op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat niet blijkt dat verzoekster minderjarige kinderen heeft, en evenmin dat zij zelf enig gezondheidsprobleem heeft. Aldus blijkt ook niet dat verweerder hiermee rekening diende te houden.

In de mate dat het de bedoeling is van verzoekster om aan te voeren dat het bestuur naliet bij het nemen van zijn beslissing tot verwijdering rekening te houden met haar gezins- en familieleven, leert een samenlezing van de thans bestreden beslissingen – die door verweerder in dezelfde bijlage zijn opgenomen en ter kennis zijn gebracht, waaruit volgt dat deze in samenhang dienen te worden gelezen – op voldoende duidelijke wijze dat verweerder van oordeel was dat in de thans voorliggende zaak verzoekster enkel in het Rijk vermag te verblijven op grond van haar gezinsband met haar moeder indien zij aantoonde dat zij ten laste is van haar moeder én haar moeder in staat is in België in haar behoeften te voorzien. Aldus kan worden aangenomen dat wel degelijk het gezins- en familieleven in ogenschouw werd genomen. De Raad wijst er daarenboven op dat dient te worden aangenomen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een daadwerkelijke bescherming beoogt te verzekeren van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM. Onder verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster er niet in slaagt een gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Gelet op deze vaststelling blijkt niet dat zij dienstig kan voorhouden dat het bestuur ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met een dergelijk gezins- of familieleven of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

2.2.2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, werd er reeds vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.2.2.5. De toelichting van verzoekster laat evenmin toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

2.2.2.6. Verzoekster betoogt ten slotte dat er sprake is van een schending van het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 14 van het EVRM en in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij betoogt dat de leeftijd van haar moeder het doorslaggevend element is en tot gevolg heeft dat de aanvraag gezinshereniging onmogelijk wordt gemaakt.

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen wordt ingesteld voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer wordt vastgesteld dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoekster kan in deze niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er sprake is van een ongelijke behandeling op grond van de leeftijd van de referentiepersoon. De wetgever heeft wel als voorwaarde voor de gezinshereniging op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vooropgesteld dat de Belgische onderdaan dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aldus werd een onderscheid gemaakt tussen Belgen die beschikken over dergelijke stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en Belgen die hier niet over beschikken. Leeftijd is op zich in deze geen criterium. Het gegeven dat de Belgische referentiepersoon in de thans voorliggende zaak gelet op haar leeftijd niet meer in staat is om zelf nog een inkomen te genereren door arbeid, doet hieraan geen afbreuk en laat geenszins toe vast te stellen dat er sprake zou zijn van een ongelijke behandeling op grond van leeftijd. Hierboven werd ook reeds aangegeven dat verzoekster steeds, indien zij alsnog een bijzondere afhankelijkheidsband met haar Belgische moeder aannemelijk kan maken, een verblijfsmachtiging kan vragen zich steunend op een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM. Het betoog van verzoekster mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 14 van het EVRM of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS